

РЕШЕНИЕ

№ 6040

гр. София, 21.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **12794** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на В. В. П. срещу съдебно решение № 5364/11.12.2024 г. по н.а.х.д. № 4587/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 16 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 24-4332-000702/24.01.2024 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора, за нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца по чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП и на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. на МВР се отнемат 15 контролни точки.

В жалбата са изложени доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и неизяснена фактическа обстановка. Оспорва се изводът на съда, че нарушението е извършено в [населено място], като се твърди, че административното наказване не може да се основава на предположения. Твърди се процесуално нарушение, изразяващо се в нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 3 ЗАНН, а именно непосочване на датата и мястото на

извършване на нарушението, което не може да бъде отстранено след съставяне на АУАН. Моли съда да отмени решението и потвърденото с него НП.

Ответникът – началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ чрез процесуалния съдебен представител оспорва касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, въззивният съд е анализирал приобщените по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства, представени с наказателното постановление и в съдебното производство, и е събрал като доказателства показанията на свидетелите И. и Т. в качеството им на служители на ОСПС, съответно ОПП при СДВР. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер да са затруднили правото на защита на наказаното лице. По същество на спора, съдът е обосновал извод за безспорна установеност на нарушението от обективна и субективна страна.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че решението е валидно, допустимо и правилно.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Настоящият съдебен състав споделя направените от СРС правни изводи по следните съображения:

Правилна е преценката на въззивния съд, че П. е осъществил от обективна страна състава на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП в относимата редакция предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв., които наказания са абсолютно определени.

Съгласно трайната съдебна практика, нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП съдържа два отделни състава на административни нарушения – отказ за извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични

вещества или техни аналози и неизпълнение на предписание за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или наркотични вещества или техни аналози. Осъществяването на което и да е от горните две нарушения ангажира административнонаказателната отговорност на нарушителя по същата правна норма, като е възможно, в условията на кумулативност, да бъдат извършени и двете форми на изпълнителното деяние.

Съгласно Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк.д. № 1/2021 г., ОСС на ВАС, I и II колегия, отказите по чл. 174, ал. 3 ЗДвП за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта са две самостоятелни административни нарушения, като в този случай е приложима нормата на чл. 18 ЗАНН. Съгласно тази разпоредба, когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях.

В разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП между двете предложения е използван съюзът „или“. Предвидено е да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършен тест с техническо средство или неизпълнението на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта или употреба на наркотични вещества. В случая В. П., освен че е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство Drug test 5000 с фабричен номер 0002, не е изпълнил и предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, т.е. реализирани са и двете алтернативно предвидени хипотези на нормата, което е възможно. На водача е издаден талон за медицинско изследване за ВМА, копие от който е приложен по делото. Върху самия талон е положен собственоръчно подпис на касатора, което означава, че наказаното лице е било запознато със задължението си да се яви на медицинско и химическо изследване. Изписано е също, че отказва проба с техническо средство. Поради това няма никакво съмнение за настоящия състав, че именно касаторът е извършил от обективна страна посоченото в чл. 174, ал. 3 ЗДвП деяние. Няма данни да е изпълнено предписанието за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол/наркотици в кръвта, което е дадено по време на проверката, чрез връчване на цитирания талон. Поради това правната квалификация на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП в НП е правилна.

Наказание е наложено за реализиран административнонаказателен състав по чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. Относимите факти и обстоятелства относно това нарушение са изяснени и се потвърждават както от показанията на разпитаните свидетели, така и от съдържанието на АУАН, редовно съставен и ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП в хода на административнонаказателното производство. Съставеният АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически положения и при положение че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Въпреки предоставената му възможност, жалбоподателят не е ангажирал доказателства за опровергаване на изложените в АУАН обстоятелства. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежния ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. В тази връзка, не може да се приемат доводите

на касатора за неправилно и неточно описание на нарушението.

Установената безпротиворечиво фактическа обстановка е възпроизведена в съответствие с правилата по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, като административнонаказаното лице не е възпрепятствано да разбере за кое свое деяние /действие или бездействие/ му е наложено и конкретно административно наказание. Видно от съдържанието на съставения АУАН, при фактическото описание на нарушението са изложени обстоятелства, сочещи осъществяване на първата хипотеза на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, а именно отказ за проверка с техническо средство. Посочено е и, че е издаден талон за медицинско изследване с № 087674 за ВМА – С.. В издаденото въз основа на него НП са посочени двете форми на изпълнително деяние, регламентирани в чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Това разширяване в описанието на нарушението обаче не е довело до неяснота в повдигнатото обвинение, доколкото от събраните по административнонаказателната преписка доказателства е установено, че талон за медицинско изследване е издаден на касатора, но същият е отказал да даде биологична проба. Съгласно чл. 53, ал. 2 ЗАНН НП се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Именно такъв е настоящият случай. Допуснатия пропуск в АУАН се преодолява по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН.

Настоящият касационен състав счита, че не е налице формално нарушение на изискванията за индивидуализация на извършеното административно нарушение от фактическа страна, което да бъде квалифицирано като съществено такова, довело до ограничаване правото на защита на нарушителя. В случая в съдържанието на НП чрез направена фактическа формулировка и правна обосновка на обвинението, както и чрез посочване на мястото на извършване на нарушението, в необходимата и достатъчна степен е конкретизирано в какво точно се изразява възприетото от наказващия орган противоправно поведение и респ. съставомерно деяние по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Предвид изложеното, безспорно е налице хипотезата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН, на което основание и административнонаказващият орган е издал процесното НП.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали СРС да потвърди правораздавателния акт, като при условията на чл. 221, ал.2 АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

Предвид гореизложеното, решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: Ответникът претендира юриск. възнаграждение, поради което на същия се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл.63д ал. 4 от ЗАНН вр. с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 5364/11.12.2024 г. по н.а.х.д. № 4587/2024 г. по описа на СРС, НО, 16 състав.

ОСЪЖДА В. В. П. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: